

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: V. J.
e. č. X
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2021, č.j. OAM-89/ZA-ZA11-D02-2021

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2021, č.j. OAM-89/ZA-ZA11-D02-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“ nebo „Německo“). Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 28. 2. 2020, žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. obsah poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 2. 2021 a pohovoru provedeného se žalobcem téhož dne. Žalobce mj. uvedl, že odjel ze své vlasti přes Řecko do Spolkové republiky Německo, kde setrval do dne 21. 8. 2020 a pak vycestoval do Belgie. Manželka L. T. zůstala po dobu čtyř měsíců sama v Belgii, neboť žadatel byl po návratu do SRN uvězněn. Po jeho propuštění pokračovali do České republiky v únoru 2021. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť mu v jeho vlasti hrozí nebezpečí (výhrůžky) od lidí, kteří pracují ve státní správě. Žalobce má po operaci žaludku, který mu praskl ve vězení po bití, a trpí hepatitidou typu C. V pohovoru žalobce podrobněji uvedl, že rozumí tzv. dublinskému systému a je ochoten se do SRN vrátit.
3. Žalovaný dále citoval příslušná ustanovení čl. 7 – 15 nařízení Dublin III a dovodil, že v případě žalobce je třeba aplikovat kritérium uvedené v čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení, ze záznamu v systému EURODAC vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 10. 2019 v SRN a následně dne 7. 9. 2020 také v Belgii. SRN je proto příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce na své území podle čl. 18 nařízení Dublin III.
4. Žalovaný též požádal německou stranu o převzetí žalobce a dne 19. 2. 2021 obdržel sdělení, že německá strana se považuje za příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochraně.
5. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v Německu nedochází k tzv. systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o azyl.

6. Dále se žalovaný zabýval i tím, zda nejsou splněny podmínky pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Shledal, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby podle čl. 2 Nařízení Dublin III a nevyjádřil ani žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v SRN. Žalovaný konstatoval, že nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
7. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a proto řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Přemístění žalobce bude realizováno podle lhůt daných nařízením Dublin III a podle aktuálních podmínek pro realizaci transferů v souvislosti s epidemií COVID-19.

III. Žaloba

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí, kterou žalobce podal společně se svou manželkou, žalobce uvedl, že posouzení možnosti jeho předání do SRN ze strany žalovaného bylo nedostatečné ve smyslu čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Podle judikatury správních soudů musí žalovaný jakožto odborný orgán státní správy v rozhodnutí o přemístění zkoumat otázku, jestli podmínky přijetí členským státem EU jsou v souladu s nařízením Dublin III, tzn. jestli nevykazují takové systémové deficity, že by hrozilo nelidské či ponižující zacházení se žadatelem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-24, přístupné na www.nssoud.cz).
9. Závěry žalovaného o této otázce musejí mít oporu v zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popř. v dalších podkladech, které jsou obsaženy ve správním spisu. Žalovaný musí ve smyslu § 23c zákona o azylu shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu a o jeho reálném fungování.
10. Napadené rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU nebo ESLP, které by deklarovalo systematické nedostatky v Německu. Podle názoru žalobce žalovaný nedostal uvedeným požadavkům a jeho posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému je zcela formální. Odůvodnění je zcela obecné, což nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Kromě toho žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízeních najevo.
11. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný především shrnul průběh správního řízení. V souladu s čl. 9 odst. 1 Nařízení Dublin III byly výše uvedenému žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Z pořízeného záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v

tomto systému jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 10. 2019 ve Spolkové republice Německo a následně dne 7. 9. 2020 v Belgickém království. Spolková republika Německo je z tohoto důvodu příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

13. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný požádal dne 16. 2. 2021 Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 19. 2. 2021 žalovaný obdržel zprávu, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci.
14. Dle přesvědčení žalovaného žalobci ve Spolkové republice Německo /SRN/ žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí. SRN je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv, a proto spravedlivého soudního procesu a řádného zabezpečení se žalobci dostane i v SRN. SRN je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. SRN je vzorovou multikulturní zemí s rozvinutým sociálním i zdravotním systémem, přičemž patří k zemím nejvíce vyhledávanými migranty pro svou vstřícnost, toleranci, sociální velkorysost a otevřenost. Ročně požádá v SRN o udělení mezinárodní ochrany desítky tisíc migrantů, což také nesvědčí o nějakých obavách cizinců z tamního azylového systému, neboť tento žádné systémové deficity nevykazuje, včetně podmínek přijetí samotných žadatelů.
15. V podané žalobě ani není uvedeno, z jakého konkrétního důvodu nemůže žalobce absolvovat azylovou proceduru v SRN. Závěrem lze konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného je podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by bylo napadené rozhodnutí nezákonné či vadné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
17. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud rozhodl usnesením ze dne 14. 4. 2020, č.j. 33 Az 13/2021-19 (pravomocné ke dni 28. 6. 2019)

tak, že jej zamítl. Překročení šedesátidenní lhůty stanovené k meritornímu rozhodnutí ve věci soud zdůvodňuje zdlouhavým zjišťováním pobytu žalobce, který byl opakovaně hospitalizován v různých zdravotnických zařízeních v ČR, což soudu nesdělil. Žalobce sice podal společnou žalobu se svou manželkou L. T. (e. č. X, X), nicméně vzhledem k tomu, že v obou věcech manželů byla vydána samostatná rozhodnutí o zastavení řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany a byly podány dvě samostatné žaloby, krajský soud vedl řízení ve věci manželky žalobce samostatně pod sp. zn. 33 Az 12/2021 (řízení v této věci bylo soudem zastaveno pro neznámý pobyt žalobkyně).

18. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že žalobce 10. 2. 2021 podal v Příjímacím středisku Bělá-Jezová žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve správním spisu je založeno poskytnutí údajů k podané žádosti a protokol o pohovoru k žádosti ze dne 18. 2. 2021. Z něho vyplývá, že žalobce rozumí dublinskému řízení a hodlá respektovat rozhodnutí o přemístění do SRN. Podle sdělení Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 19. 2. 2021 německá strana akceptovala přijetí zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Dublin III. Ve správním spisu je dále založena Informace OAMP ze dne 17. 2. 2021 Azylový systém, z níž vyplývá, že nejsou hlášeny případy, kdy by se navrátilci po příjezdu do SRN potýkali s problémy s opětovným přístupem k azylovému řízení nebo s jinými problémy. Neexistuje jednotný postup pro přijímání a další zacházení s navrátilci. V případě zamítnutí žádosti konečným rozhodnutím je možné, že budou po návratu do Německa před vyhoštěním umístěni do zajišťovacího střediska. Standard ubytování ve střediscích je různý. V roce 2019 Německo přijalo 6087 dublinských případů.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
21. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský*

stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

22. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Dublin III platí, že přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
23. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
24. Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení.
25. Ke vzneseným žalobním bodům krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku existence tzv. systematických nedostatků v SRN a jeho posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému je zcela formální, krajský soud uvádí následující. Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že odůvodnění žalovaného je v tomto směru poněkud paušalizované, nicméně není pravdou, že by potřebná minimální míra individualizace právního názoru žalovaného na poměry žalobce zcela chyběla. Žalovaný dospěl k závěru, že německý azylový systém netrpí systémovými nedostatky, a to na mj. na základě informace MV (OAMP) Informace OAMP ze dne 17. 2. 2021, tedy zcela aktuálního a relevantního podkladového materiálu, v němž jsou s dostatečnou mírou podrobnosti rozebrány jak podmínky vedení příslušných vnitrostátních řízení, tak i podmínky fungování azylových zařízení. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě neoznačil žádné výtky či námitky vůči německému azylovému systému, kromě z kontextu patrného skutkového zjištění, že žalobce byl nějakou dobu v Německu ve vězení. Krajský soud má však za to, že v případě žalobce a jeho podání žádosti v České republice šlo o typický *asylum shopping* v rámci systému SEAS.
26. Krajský soud dále nepřehlédl, že žalobce ve správním řízení měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí (včetně citované Informace OAMP ze dne 17. 2. 2021) a mohl navrhnout opatření dalších podkladů k fungování německého azylového systému, jestliže se domníval, že citovaný dokument není pro posouzení situace v Německu dostačující. Žalobce tak ze svého pohledu nezavdal žalovanému žádný důvod, aby situaci v Německu dále prověřoval. Naopak sám vyjádřil ochotu se podrobit rozhodnutí o přemístění a vrátit se do SRN. Dále je třeba konstatovat, že citovaná zpráva (kompilace dalších podkladových zpráv různých organizací) je ve

vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí zcela aktuální a relevantní. Krajský soud tedy neshledal, že by žalovaný neshromáždil dostatečné podklady pro hodnocení situace v přijímajícím členském státě (§ 23c zákona o azylu).

27. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že v případě přijetí zpět do SRN nehrozí žalobci riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, jedná se o závěr odůvodněný a akceptovatelný.
28. V tomto ohledu krajský soud poukazuje rovněž na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 31 (bod 34 odůvodnění), podle něhož *„Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Německu, Dánsku, Švýcarsku či Nizozemí docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států brozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v těchto státech posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Uvedené státy patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržují vysoký standard ochrany lidských práv. Všechny tyto členské státy jsou obecně považovány za bezpečné země.*
29. Krajský soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností či bylo založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci v otázce fungování azylového systému v SRN a žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.